

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De compluribus tum viris tum mulieribus. Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

non communi lege, sed more & instituto bellico essent vndique obsessi oppugnatiq̄ue. Iamdudum enim vrbs Christianorum, quæ est in Phrygia, vniuersa, vnâ cum populo eiusdê, ab hominibus armatis obsidione vndiq̄ cincta fuit, & dum viri simul cum teneris liberis, & vxoribus, Christi dei omnipotentis opem inuocabant, facibus ardentibus iniectis incensa, propterea quod tum vniuersus populus, qui ciuitatem incoluit, tum curator eiusdem, & præfectus præsidij, pariter cum magistratibus & priuatis omnibus, se Christianos ingenue confitebatur, neque infidelibus, qui eos idolis hostias offerre mādauerant, vlla ex parte volebant obtemperare. Quidam autem Adaucus nomine, dignitate à Romanis ornatus, genere apud Italos clarus, omni fere honorum gradu ab imperatoribus potitus, & magistri officiorum, & quæstoris generalis, munera integre & incorrupte executus, & præter hæc omnia præclaris pietatis officiis, & confessionibus fidei in Christum insigniter nobilitatus, tandem quæstoris generalis pro pietatis defensione, dum adhuc munere fangebatur, certamen ingressus, illustri martyrij corona gloriose redimitus fuit.

De compluribus tum viris tum mulieribus.

CAP. XXIIII.

Quid iam reliquos martyres nominatim commemorare attinet, aut virorum multitudinem enumerare, aut varia plagarum & suppliciorum genera, quæ insignes martyres perpessi sunt, oratione depingere? qui partim securibus percussi interierunt, sicut his, qui erant in Arabia, contigit: partim cruribus confractis diuexati, veluti his, qui in Cappadocia versabantur, accidit: partim etiam pedibus in sublime appensis, capiteq̄ue in terram demisso, igne paulatim succenso & leniter exardescente, & fumo è materia accensa ascendente, suffocati, quemadmodum illis qui in Mesopotamia morabantur, euenit: partim naso, auribus, & manibus amputatis, cæterisque corporis membris dilaniatis deformati, vt his qui incolebant Alexandriam obtigit.

Quid opus est etiam eorum, qui Antiochia martyrium

subierunt, memoriam renouare? quorum alii candenti-
 bus craticulis suppositis, non ad mortem vsque, sed ad
 longinquum & diuturnum cruciatum assati: alii dextram
 in rogam immittere maluerunt, quam eadem detestan-
 das victimas attingere? Ex quibus nonnulli priusquam
 capti erant, & in manus insidiatorum venerant, ne rei pe-
 riculum facerent, ex altis ædium tabularis, se præcipientes
 deiecerunt, sicq; sua morte, insignite impios, prædâ, quam
 in illis afflictaendis se capturos sperabant, omnino pri-
 uare statuerunt. Inter quos erat mulier quædam sancta,
 admirabilis, corporis figura mulier quidem, virtute
 autem animi plane vir, aliisque rebus præ cæteris An-
 tiochiæ ciuibus, vt diuitiis, generis nobilitate, & gloria
 apud omnes eximia: quæ quidem geminas filias virgi-
 nes, corporis pulchritudine, & ætate integra præstantes
 habuit, easque pietatis institutis studiose educauerat: hæc
 mulier, quum quidam improbi in eam eiusq; filias graui
 inuidia incensi, illas in obscuro latitantes omni ratione
 vestigandas curiose laborasset, & postea certiores facti
 ipsas in aliena regione versari, Antiochiam accersen-
 das sedulo curassent, ac iam plane quasi satellitum reti-
 bus circumiectæ tenerentur, hæc mulier inquam simul
 ac cum se, tum filias in eiusmodi discrimina deuenisse
 videret, & acerba tormenta, quæ ob hominibus inflige-
 rentur illis oratione exposuisset, & de stupro, re planè
 tormentis intolerabiliore, quo aduersarii eas violaturos
 minarentur (de quo ne verbum quidem ad extremas au-
 res vel ipsa vel illæ allabi sincere deberent) eas sedulo
 admonuisset, quum etiam animas, dæmonum seruituti
 tradere, omnibus mortis, & exitii generibus deterius
 esse docuisset, omnium istorum malorum liberationem
 esse, ad dominum tanquam ad portum salutis confu-
 gere. Vnde omnes simul vno animorum consensu, &
 sententia conueniunt, corpora vestibus decenter ad-
 ornant: ac quum ad medium iter ventum esset, paulu-
 lum de viâ decedendi, naturalis necessitatis explendæ
 causa, postulant à satellitibus qui eas ducebant potesta-
 tem: qua impetrata, de repente ad fluuii ripam profe-
 ctæ, se in profluentem gurgitem præcipitarunt. Atque
 ista

istæ quidem hoc genere mortis se sua sponte affecerunt. Ita igitur cum istis actum est, At alias geminas virgines etiam Antiochiæ omnibus rebus valde præstabiles, vere germanas sorores, inclytas genere, vitæ integritate insignes, ætate adulescentulas, venustas corpore, animo graues & venerandas, moribus pias, studio & industria admirabiles, adeo vt terra impia nõ digna videretur, quæ tales sustentaret, in vastos maris fluctus nefarii dæmonum ministri immergere præceperunt. Hæc apud hosce gesta accipimus, Sed cruciamenta quæ martyres in Ponto tolerabant, auditu videntur horrenda. Quidam enim digitos manuum ab extremis vnguibus, acutis arundinibus transfixos habuere: aliorum terga plumbo igni liquefacto, eiusque materia iam ebulliente efferuescenteque perfusa, & corporis partes, quas natura maxime ad necessitatem fabricata est, flammis adustæ: nonnulli membris pudendis ac visceribus, cruciatus turpes, intolerandos, & eiusmodi, quos exprimere reformidat oratio, subierunt: quas quidem generosi illi & æqui scilicet iudices, quo suam solertem indolem, ingeniorum acumen ostenderent, & perinde ac si singulare quoddam sapientiæ specimen in ea re eluxisset, attentius excogitarunt: atque in nouis suppliciorum generibus inueniendis, non aliter atque in certamine præmia assequi laborabant, seque inter ipsos superare obnixè contendebant. Ista igitur calamitatum genera, quæ sequuntur, postremum locum obtinuerunt. Cum malorum nobis impositorum exuberantia deinceps defessæ essent, & in hominum cæde defatigati, & satietatem ac fastidium in sanguinis effusione cepissent, & se ad tantam clementiam ac facilitatem, vt ab illis putabatur, se conuertissent, vt de reliquo nihil acerbitatis contra nos moliri viderentur (non enim decere aiebant, ciuitates intestino cruore contaminare, neque propter crudelitatem imperium eorum qui principatum tenebant, vt pote omnibus tam clemens & mansuetum ignominia nota afficere, sed potius beneficentiam humanæ ac vere regie potestatis in omnes patere oportere, vti nulli de reliquo morte multarentur, hocque contra nos supplicij

genus propter imperatorum benignitatem remitti relaxariq; debere) tū oculos effodi, alterum crus suffringi solū præcipiebatur. Ista enim apud illos mitia admodū cruciamēta, atq; lenissima supplicia, quibus nos torquerēt videbātur: adeo vt dicēdo explicare nō possimus innumerabilē ferē multitudinē eorū, quorū ob istā impiorū mansuetudinē nō solū oculi dextri sicis antē eruti fuerūt & excisi (quibus euulsis, loca in quibus inerant ferro eandēte exusserunt) sed læui pedes etiā in ipsis flexuum commissuris, cauterio ambulati fuerunt, & prorsus debilitati. Ac postea isti ad æris metalla in singulis prouinciis nō tā ministerii causa, q̄ afflictationis & cruciatus condēnati. Ad extremū autē alii eorum, quos ne recēdere quisquā poterit (strenue enim illorum & viriles res gestę omnem dicendi facultatem euincunt) in alia certamina fortuitu inciderunt.

De ecclesie presidibus, qui fuso sanguine, veram quam professi sunt pietatem, ostenderunt.

CAP. XXV.

His igitur tēporibus illustres & eximii martyres, per vniuersum mundū magna gloria decorati, cū suæ mētis, magnitudinis & roboris spectatores, vbiq; nō sine causa obstupescerūt, tū insignia diuinæ reuera & inexplicabilis seruatoris nostri potētiae indicia, suis recte factis ante omniū oculos statuerunt. Verū quęque nominatim historia prosequi, vt longū, ita vix posse fieri videtur. Attamē inter ecclesiasticos præsidēs, qui in præclaris ciuitatibus martyriū passi sunt, primo omniū tanq̄ in columellas ad piorū memoriā erectas, regni Christi restē, Anthimū episcopū vr̄bis Nicomedensū, qui capitis pœna multatus obiit mortē, inscribamus. Ex martyribus autē Antiochiæ, Lucianū illius ecclesie presbyterū piis vitę institutis facilē præstantissimum, qui Necomediæ etiā, imperatore præsentē, cœleste Christi regnum, primum sermone per apologiam, deinde rebus gestis palam prædicauit. Ex martyribus Phænicie longe illustrissimos omninoque sanctissimos pastores Christi gregis rationalis, Tyrannionem episcopū ecclesie Tyri, & Zenobiū presbyterū ecclesie apud Sidonē numeremus.

Siluanum